

Тя кога рѣка простря,
Та живота ти косѣше
Какъ тогасъ я ты съзря!

Бляскахъ ли ѱ очитѣ
Искри пуцахъ ли вѣнъ?
Тупахъ ли ѱ гърдитѣ,
Имаше ли тамъ огнѣ!

Иль лицето ѱ усѣрна,
Като откъсна тебе съ прѣстъ?
Бѣше ли тя хладнокрѣвна,
Были ще туй само лѣстъ?

Нѣ невѣрвамъ каранфиле,
Туй жестоко нѣщо азъ,
Ный до днесъ смы са любили:
Искренна е наш'та страсть.

Азъ душата ѱ вече зная:
Чиста е катъ нейній ликъ,
Неспособна да ласкае,
Гласъ ѱ е сѣрдеченъ викъ.

Неповѣнвай цвѣте красно
Не губи си живостъта,
Ахъ говоря ти напразно,
Кат' та мокрѣжъ съ уста!